

Arrest

**nr. 151 384 van 28 augustus 2015
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot teruggedrijving van 26 augustus 2015 en de beslissing tot weigering, nietigverklaring – intrekking van een visum van 26 augustus 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. SOUAD, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, wordt op 26 augustus 2015 in de luchthaven aangetroffen komende van Moskou (Rusland).

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) neemt dezelfde dag, nadat de verzoekende partij gehoord is, de beslissing tot terugnrijving (bijlage 11) waarvan de verzoekende partij op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering, nietigverklaring – intrekking visum. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 5 van het EVRM, van artikel 3, eerste lid, 3^e van de Vreemdelingenwet en van het hoorrecht zoals vervat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

2.3.2.1. De verzoekende partij meent dat artikel 5 van het EVRM geschonden is daar de bestreden beslissing niet vertaald werd in een taal die zij begrijpt en dat haar hoorrecht onbeoordeelbaar geëerbiedigd werd. Ze wijst erop dat ze trachtte uit te leggen dat zij niet als doel heeft in België te blijven en dat ze voldoende solvabel is, daar ze familieleden in België heeft die instaan voor haar kosten en dat ze een kredietkaart heeft. Ze beklemtoont dat het ticket-Moskou door haarzelf bekostigd werd en dat ze vast werk heeft in haar land van herkomst. Ze wil enkel Europa bezoeken, haar familie zien en dan terugkeren. Vervolgens citeert ze uit een arrest van 2 oktober 2008 van het EHRM. Vervolgens geeft de verzoekende partij een theoretische uitleg omtrent het hoorrecht vervat in artikel 41 van het Handvest .

Ze concludeert dat er in casu geen sprake was van een gehoor, daar ze zich niet kon uitdrukken en ze geen correcte bijstand kreeg – ook niet van een tolk.

2.3.2.2. De Raad wijst er evenwel op dat artikel 5 van het EVRM een verbod van de schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid inhoudt en betrekking heeft op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. In dit licht bepaalt deze verdragsbepaling onder meer in zijn tweede lid dat een ieder die gearresteerd is onverwijld en in een taal die hij verstaat op de hoogte moet worden gebracht van de redenen van zijn arrestatie en van alle beschuldigingen die tegen hem zijn ingebracht. Huidige bestreden beslissingen houden evenwel geen vrijheidsberovende maatregel in. Voor zover de verzoekende partij met de schending van artikel 5 van het EVRM haar vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats aanvecht, dient te worden vastgesteld dat deze maatregel niet het voorwerp uitmaakt van huidig beroep en dat, op grond van artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet, enkel de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van de verblijfplaats of de plaats van oponthoud van de vreemdeling de vereiste rechtsmacht heeft om kennis te nemen van een maatregel van vrijheidsberoving (cf. RvS 18 december 2002, nr. 113.899). Door te stellen dat de bestreden beslissingen niet werden vertaald in een taal die hij verstaat, toont de verzoekende partij niet aan dat deze beslissingen zijn genomen in strijd met artikel 5 van het EVRM. De door haar aangehaalde rechtspraak van het EHRM is bijgevolg evenmin dienstig. De Raad stelt vast dat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM *in casu* feitelijke en juridische grondslag mist (RvS 5 januari 2007, nr. 166.371). De schending van artikel 5 van het EVRM kan *prima facie* niet worden aangenomen.

Daarenboven blijkt uit het administratief dossier dat de motieven van de bestreden beslissing haar in het Engels werden uitgelegd. De verzoekende partij zet in haar verzoekschrift niet uiteen dat ze het Engels volledig niet machtig is of geen kennis heeft van het Engelse taal. De Raad stelt verder ook vast dat uit het door de verzoekende partij ingediende verzoekschrift blijkt dat zij kennis heeft van de motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen op een wijze dat zij hiertegen in rechte kan optreden.

Vervolgens verwijst de verzoekende partij naar de hoorplicht zoals bepaald in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de rechtspraak daaromtrent van het Hof van Justitie. Ze stelt ook dat ze tijdens haar gehoor geen bijstand van een tolk verkregen heeft. De Raad wijst er vooreerst op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij om een tolk gevraagd heeft. De verzoekende partij toont ook niet aan dat er communicatieproblemen waren met de met de grenscontrole belaste overheden, nu een medepassagier ook bijstand heeft verleend om een aantal zaken van het Nederlands naar het Russisch te vertalen. In zoverre de verzoekende partij meent dat ze, gelet op hetgeen voorafgaat, toch niet afdoende werd gehoord, wijst de Raad op hetgeen wat volgt.

De Raad merkt op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, zoals het *in casu* het geval is, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* de beslissing tot nietigverklaring van haar visum en de beslissing tot terugdrijving, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de beslissing van de gemachtigde met betrekking tot de nietigverklaring van haar visum en de beslissing tot terugdrijving hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu stelt de Raad vast dat de bestreden beslissingen steunen op twee onderscheiden motieven met name het gegeven dat het doel en de omstandigheden van voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond en dat de verzoekende partij niet aangetoond heeft over voldoende middelen van bestaan te beschikken, daar de verzoekende partij slechts over 400 euro beschikt. Het zijn twee onderscheiden motieven die elk op zich de bestreden beslissing kunnen schragen. Bijgevolg dient de verzoekende partij ten aanzien van de verschillende motieven van de bestreden beslissingen specifieke omstandigheden aan te voeren die de beslissing van de gemachtigde met betrekking tot de nietigverklaring van haar visum en de beslissing tot teruggrijping hadden kunnen beïnvloeden waardoor voormelde procedures een andere afloop had kunnen hebben.

Met betrekking tot het tweede motief van de bestreden beslissingen stelt de verzoekende partij dat haar familieleden instaan voor haar kosten van verblijf en dat ze over een kredietkaart beschikt, maar de verzoekende partij brengt hiervan geen begin van bewijs bij. Zo wordt er bijvoorbeeld geen fotokopie van de kredietkaart bijgebracht of een attest van tenlastenneming. De handgeschreven brief, die niet ondersteund wordt door een objectief element die een begin van bewijs kan vormen, kan niet beschouwd worden als een begin van bewijs om aan te tonen dat de verzoekende partij over voldoende bestaansmiddelen voor de kosten van haar verblijf beschikt.

Wat het eerste motief van de bestreden beslissing betreft, tracht de verzoekende partij aan te tonen dat ze familie in België heeft en dat ze hen gaat bezoeken. De Raad wijst erop dat met betrekking tot voormeld motief in de bestreden beslissing tevens wordt gesteld dat *“Betrokkene is in het bezit van een visum afgeleverd door Italië. Betrokkene wenst het Schengengrondgebied te betreden via België voor een verblijf dat zich uitsluitend in België zal voltrekken. Om te voldoen aan de voorwaarden voor afgifte van een visum dient het hoofdverblijf van betrokkene zich in Italië te voltrekken. Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: planning reis, reisgidsen, mappen kaarten, een geldige tenlasteneming, het adres en contactgegevens van zijn neef in Oudenaarde, informatie over Italië, reservaties en tickets voor een verblijf in Italië.”* Dit onderdeel van het eerste motief wordt in het verzoekschrift noch weerlegd noch betwist. Enkel op ter terechtzitting wordt verklaard dat zij ook familie in Italië heeft en hen zou gaan bezoeken. De Raad wijst erop dat hiervan geen begin van bewijs bijgebracht wordt. Voormelde verklaring is bijgevolg een blote bewering, die geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing. Nochtans is dit element van het eerste motief een essentieel onderdeel van het motief, nu dat verzoekende partij beschikt over een visum afgeleverd door Italië. Overeenkomstig artikel 5 van de Verordening 810/2009/EG van 13 juli 2009 van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna de Visumcode) is Italië enkel bevoegd om een eenvormig visum uit te reiken indien a) Italië de enige bestemming van de reis is; b) indien het bezoek meer dan een bestemming omvat, Italië de hoofdbestemming van het bezoek is qua duur of doel van het verblijf, of c) indien geen hoofdbestemming kan worden vastgesteld, de verzoekende partij de buitengrens in Italië overschrijdt en aldus zo het Schengengrondgebied betreedt. Artikel 30 van diezelfde Visumcode stelt uitdrukkelijk dat aan het bezit van een visum als zodanig niet automatisch een recht op binnenkomst kan worden ontleend. Artikel 3 van de Vreemdelingenwet laat de verwerende partij verder toe om een aantal verificaties door te voeren. Zo voorziet artikel 3, 3° van de Vreemdelingenwet dat de vreemdeling kan worden teruggedreven aan de grens indien hij geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij een visum van Italië had verkregen moet zij aantonen dat Italië de hoofdbestemming is qua duur of doel van het bezoek. *In casu* laat de verzoekende partij na dit te doen.

Voor het overige beperkt de verzoekende partij zich tot een theoretisch betoog omtrent artikel 41 van het Handvest. Met haar theoretisch betoog en blote beweringen maakt de verzoekende partij *prima facie* niet aannemelijk welke specifieke omstandigheden zij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die de beslissingen van de gemachtigde hadden kunnen beïnvloeden en zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure. Dit onderdeel van het middel is *prima facie* niet gegrond.

De verzoekende partij maakt *prima facie* geen schending aannemelijk van de door haar ingeroepen bepalingen en beginselen. Het middel lijkt *prima facie* ongegrond en is bijgevolg niet ernstig. De vaststelling dat er geen sprake is van een ernstig middel volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen aangezien *in casu* niet voldaan is aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. VAN HULLEBUS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN HULLEBUS

M. RYCKASEYS